

Sygn. akt II K 669/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela Prokuratora : Joanny Niedzielskiej

po rozpoznaniu dnia 16 maja 2016 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

K. A. , syna T. i U. z d. C. , ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że :

w dniu 15 czerwca 2015 roku w miejscowości S., ul. (...) prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny marki N. o nr rej. (...), nie stosując się do decyzji organu administracyjnego (...) o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi,

tj. o czyn z art. 180a k.k.

1. Na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie przeciwko oskarżonemu K. A. na okres próby 2 (dwóch) lat ;
2. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt. 7 k.k. zasądza od oskarżonego K. A. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1600 (tysiąc sześćset) złotych;
3. Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 152 ze zm.) zasądza od oskarżonego K. A. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 200 zł (dwieście złotych) w tym opłatę w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt II K 669/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 czerwca 2015 r. ok. godz. 20.05 w miejscowości S. ul. (...) , woj. (...), patrol Policji w składzie sierż. szt. A. K. i sierż. szt. M. B. zatrzymali do kontroli drogowej poruszający się ulica (...) samochód osobowy marki N. (...) o nr rej. (...) z przyczepką .

W trakcie kontroli drogowej zatrzymanego samochodu osobowego marki N. (...) o nr rej. (...) ustalono , iż ten pojazd mechaniczny prowadził oskarżony K. A. , który nie posiadał prawa jazdy i dowodu rejestracyjnego . Po sprawdzeniu w bazie danych ustalono iż wobec oskarżonego K. A. została wydana ostateczna decyzji Prezydenta (...) z dnia 13 listopada 2009 roku nr 402/09 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi (k. 16 zbiór H) .

K. A. ma ukończone 55 lata, utrzymuje się z prac dorywczych i uzyskuje dochód w wysokości 2500 zł netto miesięcznie, nie był karany (k. 38), nie był leczony się psychiatrycznie i odwykowo.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnieniach oskarżonego K. A. (k. 12-13 zbiór A i k. 44), zeznań świadka A. K. (k. 26 zbiór C i k. 44-45), karty karnej (k. 5 zbiór E), decyzji Prezydenta (...) z dnia 13 listopada 2009 roku nr 402/09 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi (k. 16 zbiór H), wywiadu środowiskowego (k. 20 zbiór E), informacji z system tele-informatycznego (k. 31 zbiór E), karty karnej (k. 38).

K. A. stanął pod zarzutem, iż w dniu 15 czerwca 2015 roku w miejscowości S., ul. (...) prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny marki N. o nr rej. (...), nie stosując się do decyzji organu administracyjnego (...) o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi to jest popełnienia czynu z art. 180a k.k. .

Oskarżony K. A. podczas postępowania przygotowawczego i na rozprawie przed Sądem przyznał się do zarzucanego mu czynu (k. 12-13 zbiór A i k. 44). W postępowaniu przygotowawczym oskarżony K. A. odmówił składania wyjaśnień (k. 12-13 zbiór A). Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony K. A. wyjaśnił iż wiedział o wydaniu decyzji o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi. W dniu zatrzymania kierował samochodem bo potrzebował się przemieścić. Trochę przeoczył i zapomniał iż weszły w życie nowe przepisy że jest to przestępstwo a nie wykroczenie (k. 44).

Sąd dał pełną wiarę wyjaśnieniom oskarżonego K. A. w zakresie jakim przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i stwierdził iż wiedział o wydaniu decyzji o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi, zaś w dniu zatrzymania kierował samochodem bo potrzebował się przemieścić i trochę przeoczył i zapomniał iż weszły w życie nowe przepisy że jest to przestępstwo nie wykroczenie. W tym zakresie wyjaśnienia K. A. są jasne, dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadka A. K. (k. 26 zbiór C i k. 44-45) i decyzji Prezydenta (...) z dnia 13 listopada 2009 roku nr 402/09 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi (k. 16 zbiór H). Z wyjaśnień tych wynika wprost iż oskarżony K. A. popełnił zarzucany mu czyn z art. 180 a k.k. .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. K. jako jasnym dokładnym, spójnym i logicznym. Fakt, że wymieniony świadek precyzyjnie określa zakres swojej wiedzy na temat zdarzenia, w zakresie którego Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Z zeznań świadka A. K. wynika jaki przebieg miała kontrola drogowa samochodu marki N. (...) o nr rej. (...) i co było jej powodem. W swoich zeznaniach świadek A. K. wskazał iż w dniu 15 czerwca 2015 r. około godziny 20.05 samochód marki N. (...) o nr rej. (...) z przyczepką kierowany oskarżony został zatrzymany do kontroli drogowej na ul. (...) w S. . Podczas przeprowadzenia tej kontroli drogowej ustalono iż kierującym tym pojazdem jest oskarżony K. A. który nie posiadał prawa jazdy i dowodu rejestracyjnego. Po sprawdzeniu w bazie danych ustalono została wydana decyzji Prezydenta (...) nr 402/09 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi przez oskarżonego K. A. (k. 26 zbiór C i k. 44-45).

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów, albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych, nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie, a zatem nie mających logicznego powodu, by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach. Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia.

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 180a k.k. stanowi, iż karze podlega ten kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. W przepisie art. 180a k.k. został stypizowany czyn zabroniony polegający na prowadzeniu pojazdu określonego rodzaju w określonych miejscach wbrew decyzji organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Czyn ten może być popełniony tylko przez działanie. Ma charakter formalny, do jego znamion nie należy skutek w postaci spowodowania niebezpieczeństwa, spowodowania wypadku czy naruszenia zasad ruchu. Czyn zabroniony z art. 180a k.k. ma charakter powszechny. Jego znamiona zostają zrealizowane wówczas, gdy wobec sprawcy wydano decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Cofnięcie uprawnień może nastąpić w drodze administracyjnej. W myśl art. 103 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 155 z późn. zm.) starosta wydaje decyzję administracyjną o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami w przypadku stwierdzenia braku zdolności do kierowania pojazdem, naruszenia przez kierującego przepisów oraz orzeczenia sądu. Do pierwszej grupy należy istnienie przeciwwskazań do kierowania pojazdem - zdrowotnych (na podstawie orzeczenia lekarskiego) lub psychologicznych (na podstawie orzeczenia psychologicznego) - albo utrata kwalifikacji na podstawie wyniku egzaminu państwowego przeprowadzonego w trybie art. 49 ust. 1 pkt 2 i 3 tej ustawy lub niezgłoszenia się we wskazanym terminie na egzamin państwowy, który miał być przeprowadzony w trybie art. 49 ust. 1 pkt 2 i 3 lit. b tej ustawy. Cofnięcie uprawnień może nastąpić także w razie ponownego przekroczenia liczby 24 punktów otrzymanych za naruszenie przepisów ruchu drogowego w ciągu 5 lat od dnia wydania skierowania na kurs reedukacyjny, popełnienia w okresie próbnym trzech wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji lub jednego przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz kierowania pojazdem w przedłużonym okresie, o którym mowa w art. 102 ust. 1d (chodzi o kierowanie pojazdem mimo wydania decyzji administracyjnej o zatrzymaniu prawa jazdy; starosta wydaje wówczas decyzję administracyjną o przedłużeniu okresu, na który zatrzymano prawo jazdy, do 6 miesięcy). Podstawę decyzji starosty może stanowić także orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów, uchylenie sposobu wykonywania zakazu prowadzenia pojazdów na podstawie art. 182a § 2 k.k.w. Przestępstwo z art. 180a k.k. może zostać popełnione wyłącznie w zamiarze bezpośrednim. (za Marek Mozgawa Komentarz do art. 180a Kodeksu karnego) .

W powyższej sprawie oskarżony K. A. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 180a k.k. albowiem w dniu 15 czerwca 2015 r. około godz. 20.05 w miejscowości S. na ul. (...), woj. (...) prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego N. o nr rej. (...) nie stosując się do ostatecznej decyzji Prezydenta (...) z dnia 13 listopada 2009 roku nr 402/09 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi. Oskarżony K. A. wiedział iż decyzją Prezydenta (...) z dnia 13 listopada 2009 roku nr 402/09 zostały mu cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi co wynika wprost z jego wyjaśnień (k. 44). Tak więc oskarżony K. A. działał w zamiarze bezpośrednim kierując w dniu 15 czerwca 2015 r. ok. godz. 20.05 w miejscowości S. na ul. (...), woj. (...) samochodem osobowym N. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej pomimo wydania w/w decyzji.

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy, jak i wina oskarżonego K. A. co do popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu z art. 180a k.k. nie budzą wątpliwości.

W powyższej sprawie Sąd uznał, iż zachodzą przesłanki wskazane w art. 66 § 1 i § 2 k.k. i dlatego warunkowo umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu K. A. na okres próby 2 (dwóch) lat zgodnie z treścią art. 67 § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstw. W treści art. 66 § 1 i 2 k.k. wskazane zostały więc trzy przesłanki warunkowego umorzenia postępowania związane z czynem zarzucanym oskarżonemu to jest : społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, wina nie jest znaczna, zagrożenie karą za zarzucane sprawcy przestępstwo nie przekracza 5 lat pozbawienia wolności. W powyższej sprawie czyn który popełnił oskarżony K. A. spełnia wszystkie wyżej wskazane przesłanki. Niewątpliwym jest, iż w tym przypadku społeczna szkodliwość czynu jak i wina sprawcy nie jest znaczna. Czyn za popełnienie

którego Sąd uznał winną oskarżonego K. A. to jest czyn z art. 180a a k.k. jest zagrożony karą nie przekraczającą 5 lata pozbawienia wolności

Wskazane w art. 66 § 1 k.k. właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Nie mogą one być uwzględniane w ocenie społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy, tj. przemawiać za ich „znacznością” lub „nieznacznością”. Należy zatem przyjąć, że przesłanka ta wchodzi w grę dopiero po ustaleniu, iż społeczna szkodliwość czynu i wina sprawcy nie są znaczne, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie. Pozytywna ocena postawy oskarżonego i jego dotychczasowego życia ma charakter prognostyczny, prowadząc sąd do przekonania, że mimo warunkowego umorzenia postępowania sprawca będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Przesłanka ta nie będzie spełniona, a przeciwnie - zachodzi przeszkoda w orzekaniu o warunkowym umorzeniu postępowania, jeżeli sprawca był już skazany za jakiegokolwiek przestępstwo umyślne i nie nastąpiło zatarcie tego skazania. *Lege non distinguente* nie stanowi przeszkody w orzekaniu o warunkowym umorzeniu wcześniejsze skazanie za występki nieumyślne, a także wcześniejsze orzeczenie wobec sprawcy warunkowego umorzenia postępowania w sprawie o występki popełnione umyślnie. (tak Komentarz do art. 66 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC, 2006, wyd. III.)

W powyższej sprawie dotychczasowy sposób życia oskarżonego K. A. oraz fakt, iż nie był on dotychczas karany (k. 38), wskazuje, że spełnia on również tę przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Pozytywna ocena postawy oskarżonego K. A. oraz jego dotychczasowego życia wskazuje, iż będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Jeżeli chodzi o kolejną przesłankę wskazaną w art. 66 § 1 k.k. - braku wątpliwości co do popełnionego czynu, to taki brak wątpliwości wynika przede wszystkim z postawy sprawcy i złożenia przez niego wiarygodnych wyjaśnień. Formalne przyznanie się do winy nie jest jednak warunkiem sine qua non orzekania o warunkowym umorzeniu postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2003 r., I KK 301/03, OSNKW 2004, nr 1, poz. 9). Ustawa bowiem wymaga jedynie, aby zachodził brak wątpliwości co do popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu i okoliczności tego czynu - w aspekcie wskazanych w art. 66 k.k. przesłanek stosowania tej instytucji. W powyższej sprawie oskarżony K. A. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 12-13 zbiór A i k. 44). Należy zauważyć, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego, wynika ponadto niezbicie, że dopuścił się on zarzucanego mu czynu z art. 180a k.k.. Fakt ten wynika wprost z wyjaśnień oskarżonego K. A. (k. 12-13 zbiór A i k. 44) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę, zeznań świadka A. K. (k. 26 zbiór C i k. 44-45) i decyzji (k. 16 zbiór H).

Sąd kierując się dyrektywą zawartą w art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt. 7 k.k. zasądził od oskarżonego K. A. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1600 (tysiąc sześćset) złotych. Sąd uznał, iż ten środek karny będzie stanowił dla oskarżonego K. A. wystarczającą dolegliwość i środek ten spełni wobec oskarżonego funkcję zarówno prewencyjną jak i wychowawczą. Ponadto zapobiegnie on powrotowi oskarżonego K. A. do przestępstwa.

Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 152 ze zm.) Sąd zasądził od oskarżonego K. A. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 200 zł (dwieście złotych) w tym opłatę w kwocie 100 (sto) złotych.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.